

[Kofod-Svendsen]

Jeg håber, at det må karakterisere stadig mere af vores sikkerhedspolitiske debat, at vi er parat til at være i front, når det gælder at yde en fredsbevarende indsats, at vi, ikke mindst når det gælder den økonomiske politik både over for Østeuropa og over for den tredje verden, er parat til at gå foran for at yde en indsats for at stadfæste demokratiet og de frihedsrettigheder, som de endelig har fået i Østeuropa, og at vi bruger hele vores bistandspolitik også under menneskerettighedsaspektet for at give mennesker i andre lande del i de goder, som vi har både frihedsmæssigt og materielt.

Så vil jeg sige nogle ord om EF-afstemningen. Det var kendt, at mit parti var delt i unionsspørgsmålet. Jeg har holdt den ene tale efter den anden, hvor jeg har anbefalet et ja, da det var min dybeste overbevisning, at det ville være til gavn både for Danmark og Europa, at den fredsvision, som lå bag oprettelsen af EF, her kunne blive videreført på en god og rigtig måde. Men det er samtidig min overbevisning, at når der er holdt en folkeafstemning i overensstemmelse med grundlovens paragraffer, så skal resultatet naturligvis respekteres helt og fuldt. Det skal der ikke herske nogen som helst tvivl om.

Samtidig er det vores opgave og vores forpligtelse at sikre Danmarks deltagelse bedst muligt i det europæiske samarbejde, og dette er en vanskelig opgave. Én har udtrykt det sådan, at det er som at løse cirkelns kvadratur, andre har sagt, at det er som at sejle mellem Skylla og Karybdis. Vi kan bruge forskellige billeder, men vi står over for en utrolig vanskelig opgave, og der er ikke nogen, der kan komme med hurtige og lette løsninger. Vi skal analysere, og jeg er glad for, at vi får en hvidbog, hvor vi får analyseret både de juridiske og politiske konsekvenser af det ene og det andet og det tredje.

Og så tror jeg ellers, at kunsten er, at vi nu magter ikke at lægge os fast på bestemte løsninger, men følger, hvordan udviklingen i de andre EF-lande bliver, og så ser på mulighederne for, at Danmark bliver placeret bedst muligt i fuld respekt for det nej, som den danske befolkning har udtalt. Det at være i denne venteposition, hvor man samtidig også tænker og undersøger, hvad der er bedst muligt, kræver ganske megen tålmodighed, men det tror jeg faktisk der er brug for, hvis vi skal løse den

opgave med fuld respekt for nej, samtidig med at vi sikrer Danmark bedst muligt, hvor vi jo nu er medlem af EF på Romtraktatens og på EF-pakkens grund.

Det er det formelle grundlag. Men hvordan vi sikrer det bedst muligt, det tror jeg ikke der er nogen, der kan sige helt præcist i øjeblikket. Men vi må til stadighed arbejde med spørgsmålene, og jeg er glad for, at alle otte partier er med, for her har vi en national forpligtelse til at løse opgaven bedst muligt.

Så mener jeg, at vi må magte at rejse en helt anden EF-debat i Danmark, end det hidtil er lykkedes for os. Forud for 1972-afstemningen, forud for det første valg til EF-Parlamentet i 1979, forud for pakkeafstemningen i 1986 og nu igen i 1992 har vi haft en EF-debat, men det gælder om, at vi kontinuerligt får inddraget EF i hele Folketingets arbejde. Det er ikke lykkedes for os, og det lyder stadig, som om der er en modsætning mellem Danmark og »dem dernede i EF«. Der må vi virkelig være klar over, at vi er en del af EF. Vi har ansvaret for miljøet i hele Europa. Det er vi medbestemmende om gennem det EF-samarbejde, vi allerede er med i.

Vi må have en intens debat om EF's forhold til Østeuropa, EF's forhold til den tredje verden, disse vældige udfordringer, vi står over for både menneskeligt, økonomisk og demokratisk, og hvordan vi dér udnytter EF som et rigtigt instrument; det har vi heller ikke magtet at få en debat om. Om åbenheden, demokratiet i EF, udvidelsen, det åbne EF har vi heller ikke magtet at få en kontinuerlig debat. Det er nu udfordringen.

Og hvilke opgaver skal EF så løse? Forholdet mellem opgaver, der skal løses i EF-sammenhæng, og opgaver, der skal løses i de enkelte medlemslande, er noget, vi heller ikke har fået skabt en virkelig debat om i den danske befolkning. Det er klart, at der er opgaver, der skal løses i EF-sammenhæng, for dér løses de bedst – jeg tænker f.eks. på miljøområdet og arbejderbeskyttelse. Men der er også en lang række opgaver, som naturligvis skal løses i de enkelte lande. Ældrepolitikken er et eksempel, der er nævnt; jeg kunne nævne en lang række andre eksempler. Men vi skal finde denne arbejdsdeling og også en arbejdsdeling mellem, hvad vi løser i Folketinget, i amterne og i kommunerne. Den debat må vi i gang med. Jeg